

D 2

HERODOTI HALI

CARNASSEI DE GENERE VI
TA'QVE HOMERILIBELLVS, A
CONRADO HERESBACHIO LA
TINITATE DONATVS.

PARISIIS
Ex officina Simonis Colinaei.

1 5 2 8

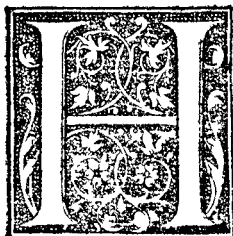
OMNIBVS NOBILITATIS
 virtutumq; ornamentis cumulatis. viro
 D. Ioanni Gograuiō , principis Cliuentis
 consiliario, Conradus Heresbachius, S.

Erodotus Halicar. præter nouē
 historiarū libros , quos Musarū
 nominibus inscripsit , cōpendiū
 quoq; reliquit, quo Homeri vitā
 complexus, id quod Suidas eiuf-
 dem poetæ vitam succincte suoq; more per-
 stringens testatur. Nempē οὐ τὸ δ' ἄμνηστος ad fi-
 nem, ἠερόδοτος, inquit, ἡ ἰσορικός ἑγραφε βίον ὁ-
 μῆρος μάλις αἰ τῶ δ' εἰ ἀρμοδιώτηρον. Hunc libellū
 cum nuper latinum à me factum Herodoto
 apprimendū curassem, visum est quantulum
 id cunq; est tuis virtutibus consecrare, cū alijs
 plerisq; causis adductus. tum quod tu pro ex-
 actissimo tuo iudicio, proq; auita atq; innata
 integritate nō nisi castissimos authores dele-
 gas οὐκ ἀλαοσκοπιῆ Homero omnis virtutis
 eruditionisq; parenti (vt Iustiniani verbis in
 pādectas præfantis vtar) tantū tribuas, adeoq;
 eius poetæ ingenio delecteris . vt identidem
 laxandi animi causa, Homeri carmina ad te-
 studinem decantare cōsueueris: Maxime ve-

ro, quo dicamentum aliquod, atq; *μνημόσινον*
extruet necessitudinis nostræ olim inter pa-
rentes nostros coalitæ : Sed quam nos iam
inde à pueritia domi atq; peregre linguarū,
meliorumq; studiorū commilitio firmatā,
etiamnum in eandem principis nostri aulam
asciti religiosè fouemus . Nam vti nihil tum
in omnibus obeundis negotijs, tum in aulis
maxime principum suavius magisq; neces-
sarium, quàm fidus & syncerus amicus: Ita
nulli sunt fermè amici, vel cōstantiores ma-
gisq; fidi, minus fucati quàm studiorū simili-
tudine copulati. Bene vale , & hanc nostram
qualēcunq; opellam boni cōsule, meq; quod
facis mutuiter amare perge. Ex Hamboech.
Nonis Nouemb. 1526.

HERODOTI HALI-
CARNASSEI DE GENERE VI-
TAQVE HOMERI LIBELLVS, A
CONRADO HERESBACHIO LA-
TINITATE DONATVS.

Erodotus Halicarnasseus de genere, vita, atq; adeo ætate Homeri studens quam verissima referre, hæc tradidit: Cum vetusta illa Æolicorum ciuitas Cuma primū **Cuma** cōderetur eodem cum aliæ permultæ omnisq; generis conuenæ cōfluxerunt, tum è Magnesia illuc pleriq; cōmigrarunt: inter quos fuerat Melanopus Ithagenzæ Critonis filio genit⁹, **Melano** homo fortunæ non perinde amplæ, at tamen expeditæ, Hic Homyretis Cumani filiam duxit vxorem, procreatq; è legitimo toro fœmineâ prolem, cui nomen indidit Critheidi. Moxq; ipse Melano **Chriteis** pus vnâ cū vxore vita functus est, cōmissa interim filia Cleonactis Argiui tutelæ, quo familiarissime vti consueuerat. Porrò tempore interiecto, accidit forte, vt puella ista è furtiuo concubitu prægnans deprehederetur: id quod paulisper suppressum dū Cleonax rescuisset, vehemēter rei indignitate cōmotus, Critheida seorsum ad se accersitam acerbè obiurgauit, commemorans commissi apud populares suos infamiam. Postremo huiusmodi quidam a. iij.

piam quo illam excuteret, comminiscitur: Cumani
 iam tum in Hermei sinus recessu ædificantes, vbi
 Smyrna Smyrnam ciuitatem extruxissent: Theseus enim
 [Theseus] volens vxoris suæ memoriã relinquere, ab vxoris
 nomine Smyrnã appellauit. Quippe id vxori no-
 mē erat. Theseus autē è primarijs Theffalorū fuit,
 qui Cumã edificabāt, ab Eumelo Admeti filio ort⁹,
 vitæ facultatib⁹ apprimè instruct⁹. Hoc loco Cleo-
 nax per occasionē Critheida obtrusit Ismenię Bœo-
 tio, ex his qui coloniam illuc duxerant in primis
 sibi amico. Progressu deinde tēporis, Critheis cū
 alijs mulierculis ad festum quoddam egressa, iuxta
 fluuium Melitem, vt quæ partui iam vicina esset,
 Homerum peperit, non cæcum, sed videntem, no-
 Melesi⁹ minatq; eundem Melesigenem à fluuio videlicet,
 genes. ad quem editus esset, Etiam num apud Ismeniam
 se Critheis continebat: à quo postea digressa, ma-
 nuaria industria se filiūmq; alebat, aliunde alia su-
 rmens opera: vnde filium quoq; quantū potuit, ho-
 nestis disciplinis erudiuit. Erat autem eo tempore
 Smyrnæ quidam nomine Phemius, qui iuuentuti
 illic literas musicēq; tradebat. Hic cū citra vxor-
 rem viueret, Critheidem conduxit, quæ lanam illi
 Phemius Illa vero industria multa atq; elegantia freta, Phe-
 mio cœpit impense placere, adeo, vt tandem Phe-
 mius eam verbis ad coniugium sollicitaret, referēs
 cum alia quibus ei fidē facere confidebat, tum præ-
 cipue, quod Melesigenem in filiū esset adoptatu-
 rus, liberalitéq; simul & aliturus instituturusq;. Siquidem hūc cernebat iam miram quandā & in

genij & indolis spem de se polliceri. Persuasã igitur Critheis, Plemio assentitur, Melesigenes cum naturæ bonitate præstans, tum cura accedente institutioneque, continuo omnes sui ordinis adolescentes facile præuertit: atque non ita multo post eruditionis auctibus crescens, nihilo ipso Plemio in disciplinis factus inferior. Et cum Plemius vita functus, vniuersa ei legasset, paulo post Critheis quoque fato concedit. Melesigenes itaque ludo præfectus, suique iam iuris effectus, in magna fuit hominum admiratione, non apud suos modo, verum apud externos etiam, qui peregre frequentes illuc mercatus gratia conuenerant. Erat enim Smyrna emporium celebre, vnde frumenta, quæ eodem è vicinis agris abunde conuecta, à peregrinis coeuebant. Externi autem cum ab opere cessarent, Melesigeni libenter vacabant. Commodum inter hos Mentis fuit Mentes nauicularius, qui è finibus Leucadis soluens, nauem meritoriam in eius usum comparauerat, qua frumenta Smyrna deueheret, vir (quantum illa ferebant tempora) & eruditus, & multarum rerum usu exercitus. Hic Melesigenem persuasit, ut relicto ludo secum nauigaret, accepturum & mercedem, & quæ ad profectiorem essent necessaria. Adhæc Melesigenes quamdiu iuuenis esset, ciuitates regionisque spectare operæpretium forte ducebat sibi, qui conscribendæ poeseos iam argumentum in animo concepisset, qua nimirum occasione potissimum eum arbitror pellectum. Proinde relicto ludo cum Mente nauigabat Melesigenes: quoque cunctos locorum apulit, studiose vniuersa rimatus, contemplabatur si

quid esset loci alicuius peculiare ac vernaculū, me-
 moratuq; dignum: adeo, vt appareat cōmentarios
 Cōmen- eum profectiois suæ descripsisse, eorūque quæ
 tarij pro fectionis quot; loco lustrando didicerit. Porro cum ex His-
 fectionis quos; loco lustrando didicerit. Porro cum ex His-
 Homeri. pania Thusciāq; delati in Ithacam deueherentur,
 contigit Melesigenem oculis iam antè parum va-
 lentem, extreme laborare: ita, vt Mentis negotio-
 rum gratiā Leucadem traiecturus eū apud Men-
 Mentor. torem Alcimi Ithacēsem reliquerit, hominem sibi
 vehementer amicū: multis precibus adigens eun-
 dem, quo Melisigenis curā haberet tantisper, dum
 è Leucade reuerteretur ipse. Mentor vero ægro-
 tantem Melesigenem sedulo curauit, vir nimirum
 facultatibus pollens: quiq; ob egregiā equitatē ho-
 spitalitatēq; inter ceteros Ithacēses maxime pre-
 dicaretur. Atq; hic accidit, vt de Vlyssē multa Me-
 Homeri lesigenes percōtando cognosceret. Narrantq; ipsi
 cæcitas. Ithacēses, tum visum eū amisisse ibidē. Atqui ego
 affirmare non dubitem, iam tum eundem conua-
 luisse, ac postea apud Colophonem profus cæcū
 factū, id quod ipsi quoq; Colophonij mecū faten-
 tur. At vero Mentis è Leucade Ithacam reuersus,
 Melesigenem recepit, cum quo iam inde diu vltro
 citrōq; nauigauit, donec Colophonem appellenti
 eueniret, vt in veterē morbū recideret: quem vbi
 effugere nō daretur, visu putatur priuatus. E Co-
 lophone iam cæcus Smyrnā remeans, ad poemata
 conscribēda animū conuertit. Tēpore deinde in-
 teriecto, cū Smyrne victu necessarijsq; destituere-
 tur, cōstituit Cumā proficisci, cōmodūq; Hermi
 prata trāsiliens, ad eum locū peruenit qui appellatur

Nouus murus, Cumanorū coloniā. Qui locus post **Nouus**
 Cumam, habitabatur annis octo. Hic memoratur **murus.**
 primū Melesigenes pro coriarij officina consistēs,
 huiusmodi quædam carmina recitasse.

Αἰδῶσθε ξενίωμ κεχρημένον ἠδὲ δόμοιο,

Ὅτ' πόλιμ αἰψὴν κύμην ἐρωπίδα κέρην

Ναίετε Σαρδίνης πόδα νεῖατομ ὑψικόμοιο.

Αμβρόσιορ πίνοντες ὕδωρ θεῖσ ποταμοῖο

Εἰ μὲν Διὸν ἴδῃ, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. **Id est**

Ne precor hospitio ciues excludite vestro

Sedibus errantē dubijs victuq; carentem.

Ciues qui Cumæ Sublimia tecta tenetis,

Atq; urbem cui Sardene mons imminet altus,

Quiq; undas bibitis liquido quas flumine fundit

Hermes, hunc natū sibi Iuppiter ipse fatetur.

Sardana, cuius hic commemorat, mons est ad Her **Sardana**

mium fluuium Nouūmq; murum situs. Coriario

nomen erat Tychio, cui continuo auditis versibus **Tychius**

visum est hominem recipiēdum. Commiseratione

nimirum motus, cū videret oculis tam misere mul

tatum, iussit præsentibus secum frui. Melesigenes

ingressus futrinam, confidentibus illic poesim suā

ostendit: Amphiarai in Thebas expeditionem, at **Amphiarai**

que hymnos in deos à se scriptos. Et cum inter fa **expeditio.**

bulandum crebras sententias in mediū multāmque **Hymni**

eruditionē afferret, in magna habitus est ab auscul **deorum.**

tantibus admiratiōe. Atq; iam tum apud Nouum

murū agens, è poesī victus subsidia habebat. Ostē

ditur ad nostra vsq; tēpora ibidem locus, vbi Me-

lesigenes sedēs carmina sua exhibuerit. Qui locus

in magna illic habetur veneratione ab incolis, memoraturq; populus arbor ab Homeri aduentu in eodem loco enata. Porro egestate postea adactus, cum vix alimenta haberet, statuit in animo Cumam ad feliciorum successum reuerti. Iturusq; hæc pronuntiauit carmina:

Αἴψα πόδες με φέροισιν ἐς αἰδοίωμ πόλιμ ἀνδρῶν.
 Τῶν γὰρ καὶ θυμὸς πρόφρων καὶ μῆτις ἀρίστη.

Id est.

Nunc peto præclaram venerandis ciuibus urbem,
 Quorum consilijs prudentia pectora præstant.
 Proficiscens igitur Cumam è Nouo muro, per Larissam iter fecit vtpote compendiosissimum. Vbi vt Cumani narrant, flagitante socero, epigramma hoc scripsit Midæ Phrygum regi Gordij filio, id quod etiam nunc in Gordij cippo inscriptum visitur.

Χαλκῆ πῦθένθ' ἐμὶ, μίδ' εἰ δ' ἔδ' ἰδὲ σήματι κῆμαι.
 Ἐστ' ἄρ' ὕδωρ ῥέοι, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλοι.
 Ἡ ἑλῖός τ' ἀνιῶν λάμπροι λαμπρά τε σελήνη.
 Ἀὐτὰρ τῆδε μέγασσα πολυκλαύτῳ ἔδ' ἰδὲ τύμβῳ.
 Ἀγγελίῳ παρῆσσι μίδης ὅτι τῆδε τέθαπται. id est
 Virginis ora gero, solido conflata metallo
 Præsidium formata Midæ custosq; sepulchri.
 Huc dulcis fluat vnda, ferat quoq; terra virentes
 Arboribus syluas, & gramine vestiat agros,
 Ipsæq; sol radijs lucefcet, & aurea Phœbe.
 Interim ego hic maneo, monumētaq; tristia seruo.
 Hoc bustum vt regis ex me sciat esse viator.
 Reuersus autem Cumam, in senum passim cōuenticulis carmina sua quæ fecerat ostendit, colloquijq;

suauitate auscultantes in sui admirationem facile protraxit. Intelligēs igitur Cumanos poesim suam recipere, pergīt eisdem cōsuetudine sua oblectare, ac postremo huiusmodi cōditionē proponere, vt si publice eū alere vellēt, ciuitatē Cumanorū celebrimā se redditurū. Qui prēsētes hęc audierāt institutū p̄babāt: addētes se quoq; adiuturos, si petitionē suā ad senatū referret, vt votis suis fieret satis. Melesigenes his verbis erect⁹ collecto senatu in curiam processit: rogatōq; eo cuius id muneris erat, vt in senatum duceretur. Ille nihil recusans, vbi oportunū videbatur, hominē deduxit. Hic cōsistens Melesigenes, eadē verba habuit in senatu quæ paulo ante in cōuenticulis de alimētis pręstandis proposuerat. Vbi dixisset, egressus pro curia sedebat. Interim dum senatores agitarent, quidnā par esset hominī respondere, visūmq; esset cum ei qui dederat, tum alijs omnibus quotquot in conuenticulis Melesigenem audierant, petitionem admittendam. Vnus tantum ē senatoribus refertur Melesigenis postulatō calculo suo repugnasse, intērq; alia multa, hęc quoq; commemorasse. Quod si semel δμῆρους, hoc est cæcos, alendos suscipiant, futurum vt cōtinuo turbam habeant & multam & inutilē. Atq; hic primum Homeri nomē Melesigeni inditum, à cæcitatē videlicet calamitate. Nā Cumani cæcos δμῆρους appellāt. Iamq; inde qui prius Melesigenes, nomen obtinuit Homeri. Breuiter hęc sententia euicit, p̄erq; prætore fuit approbata, qua contendebatur non alendum Homerum. Hęc cū illi nuntiarētur, vehementer commotus, his versis

Homeri
nomen.

bus calamitatem suam deplorabat.

Ο ἦ μ' αἶση δῶκε πατὴρ ζεὺς κύρμα γενέσθαι
 Νήπιον αἰδοῖσιν ἰδί γένασι μητρὸς ἀτάλλω
 Ἡρποτ' ἐπύργωσαμ βελῆ Διὸς ἀγιοόχοιο.
 Λαοὶ φείκων θ' μάργων ἰδί βήτορες ἴσωδωρ.
 Οὐλότῃροι μαλεροῖο πυρὸς κείνοντες ἄρνα
 Αἰολίδα σμύρνην ἀλιγέτονα ποτνιαόακτορ,
 Ἡρ τε Δι' ἀγλαὸν εἶσιρ ἴδωρ ἱεροῖο μέλιτ'
 Εὐθεμ ἀπορνήμηναι κῆραι Διὸς ἀγλαὰ τέκνα
 Ἡθελέτω κληῖσαι Δίαρ χθόνα καὶ πόλιρ ἀνδρῶν.
 Οἶδ' ἀπ' αὐανηνάδ' ἰὼ ἱερὴν ὅπασα φημι ἀοιδῆρ.
 Αφραδίῳ τῆν μέρ τεπαθῶρ τις φράσσεται αὐθις.
 Οσσηρ ὀνείδεισιρ ἐμὸν Διεμήσατο πότμορ.
 Κῆρα δ' ἐγὼ τῆρ μοι θεὸς ὤπασε γηνομένω πῶρ.
 Τλήσομαι ἀκρέαστορ φέρωρ τετληκότι θυμῶ.
 Οὐδέ τι μοι φίλα γῦια μένειν ἱεραῖς ἐρ ἀγχαῖς,
 Κύμης ὀρμαίνουσι, μέγασ' δέ μοι θυμὸς ἐπέγῃ.
 Δῆμορ ἐς ἀλλοδαπὸν ἱέρυται ὀλίγορ περ ἔόντα. Id est
 Hei mihi quo fato voluit me Iuppiter vti,
 Quem puero similem fecit qui matris in vlnis
 Gestit, & in primis ludit pueriliter annis.
 Est vrbs insignis quam Smyrnam nomine dicunt,
 Æoliæ posita in campis, hanc condere primum
 Phriconis cœpit, duro gens aspera bello,
 Et validis cinxit præclaram turribus urbem
 Qua prope Neptunus vicinas alluit oras,
 Quæq; Meles fluuius liquidis præterfluit vndis.

Hac nuper Musæ veniebant vrbe relicta,
 Atq; aliam cantu terram celebrare volebant,
 At ciues decus hoc tantum voceq; canoram
 Neglexere, quibus mentē Saturnius ipse
 Eripuit, dicent hos desipuissē minores
 Si quis eis factū memorauit, & hæc mea fata
 Quam sortē vero nobis turpemq; repulsam
 Numina decernunt, animo tolerabimus æquo
 Sed tamen ex ista gressus mouebimus vrbe
 Et loca quæremus aliena, domosq; remotas
 Sic visum est animo, sic mens congesta poposcit.
 Cuma abiens, ad Phoceam contendit, imprecans
 interim Cumanis neminem vnquam fore clarum
 poetam, qui tam stupidos celebraret. In Phoea au-
 tem eodem modo sibi victum parauit, in conuenti-
 culis videlicet passim carmina sua ostentans. Erat
 autem eo tempore in Phoea Thestorides quidā, Thesto-
rides.
 qui pueros illic literas docebat, homo fidei parum
 probatæ. Hic subodorata poesi, huiusmodi verbis
 Homerum adoriebatur: Paratum se inquiēs & mi-
 nistrare ei, & victum suppeditare, si carmina quæ
 meditatus esset, describere pateretur, & alia subin-
 de faciens, ad se deferret. Homerus iam ministerij
 alicuius, atq; adeo necessariorū indigēs, recipiendā Ilias minis-
terij
 hanc conditionē putauit. Cōmoratúsq; apud The-
 storidem, minorē illā fecit Iliadem cuius initiū est:

Ἰλιὸρ ἀείδω, καὶ Δαρδανίην ἠρῆῦ τωλον.

Ἦς πῶρι πολλὰ πάθορ, Δαναοὶ θεράποντες ἄρηθ.

Id est.

Fata cano Troiæ miseranda feracis æquorum
 Clade vbi multiplici fortes cecidere Pelasgi

Phocaidem quoque quam vocant, Phocenses apud se conditam ab Homero asserunt. Iam vero Thestorides, ubi Phocaidem atque alia pleraque ab Homero communicata descripsisset, constituit e Phocea discedere, Homerique poesim pro sua venditare. Unde factum ut cum Homeri non perinde curam haberet, ille ad Thestoridem huiusmodi versus disticho:

Θεστορίδης θνητοῖσι ἀνώϊστων πολέων πῶδ',
 Οὐδὲρ ἀφραστόδ' ὅρ' ὅρ' ἀέλεται νόου ἀνθρώποισιν.

Id est.

Quavis stultorum turba est numerosa per orbem, Thestoridæ tamen exuperat dementia cunctos. Atqui Thestorides relicta Phocea in Chium concessit, ubi erecto ludo, carmina illa pro suis euulgans, egregiam simul & laudem sibi parauit, & fructum haud quaquam vulgarem. Porro Homerus suo eodemque more viuere pergebat apud Phocenses, nimirum e poesii victum ubique habens. Tempore deinde non ita multo post, viri aliquot e Chio eruditi, audientes eadem carmina quæ iam sæpius in Chio à Thestoride pro suis recitari audierant, indicabat in Chio hæc ipsa à quodam ludi magistro pro suis cum magno fructu ostentari. Homerus intelligens continuo Thestoridem esse, magno studio properabat in Chium transmittere. Et cum portam adisset neque offendisset nauem qua traiceret, essent autem qui pro lignis deuehendis in Erythream solere pararent, belle conuenire videbatur, si per Erythream iter faceret. Accedens igitur nautas, flagitauit ut comitem se nauigationis reciperent, mul-

tis bládisq; vsus verbis, quibus quod posceret per̄
suaderet. Nautæ admittentes hominis preces, iusse
runt nauē eum conscendere. Quo impetrato, Ho-
merus confidens in nauí, his versibus nautis be-
ne precatur:

Κλυθι ποσδιδάωμ μεγαλοσδωνές σννοσίγαιε,
Ευρυχόρεε μεδέωμ ηδ' ε ξανθῶ ελικῶν⊙.
Δός Δ' ούρου καλόμ καὶ ἀπήμενα νόσομ ἰδέσθαι
Ναύταις, οἱ νηός πομποὶ ηδ' ἀρχοὶ ἔασι.
Δός δ' ες ὑπώρφαμ ὑψικρήμοιο μίμαντ⊙,
Αἰδοῖομ μ' ἐλθόντα βροτῶμ ὀσίωμ γε κυρῆσαι.
Φῶπά τε πσαίμημ ὅς ἐμὸμ νοὸμ ἠπδροπεύσασ'.
Ωδύσατο Ζῆνα ξείνομ ξανίημ τε τραπέζημ.

Id est.

Audi qui pelagus valido Neptune tridenti
Imperiōq; regis, spatiosāq; culta Heliconis
Da precor hic nautis reditum ventōsq; secundos
Qui mihi sunt comites placidi nauisq; magistri.
At mihi da misero sacram contingere terram
Aerius qua parte Mimas ad sidera surgit.
Inde hominis iusti me fac succedere tectis
Vlcisciq; virum qui me improbitate fefellit,
Læsit & hospitij sacra iura Iouēmq; benignum.
Vbi vero secūdo vēto Erythræam appulissent, Hō Erythræa.
merus in nauí id temporis stabulabatur. Postero
die nautas rogauit, vt aliquē præberent, qui ad vr-
bem eum perduceret. Illi obsecuti, ducem itineris
vnum ē suis permiserunt. Cúmq; iam pergēdo ad
Erythræā appropinquasset, deprehendissetq; urbē
asperrimā atq; mōtosā, in hæc prorupit carmina:

Πότνια γῆ πάνδ' ὠρε δότ' ερα μελίφρον' ὄλβη.
 Ως ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὐχθος ἐτύχθης.
 Τοῖσι δὲ δ' ὕσβωλ' καὶ τρηχέϊ' οἷς ἐχολώθης.

Id est.

Terra ferax rerum quàm dispere munera fundis
 Auspicio, felix alijs penitúsq; benigna,
 Ast alijs es dura, ferox, inimicæq; profus.
 Ingressus deinde Erythræorum urbem, percontatur
 de nauí. Et cum forte quidam ocurisset salu-
 taturus, qui eum in Phoea vidisset, ab hoc conten-
 dit vt secū dispiceret, sicubi nauis appareret qua
 in Chium transmitteret. Atq; vbi in portu naua-
 libúsque nullum reperiretur traiectitium nauígiū,
 ille Homerum ad eum locum ducit, vbi piscatoriæ
 nauiculæ stationem habebant. Et forte fortuna in-
 cidit in quosdam, qui in Chium erant traiecturi.
 Hos adiens precatur, vt Homerum trásporatarēt.
 Verū illi nullis precibus permoti, non recepto Ho-
 mero soluerunt. Homerus autem hæc cecinit
 carmina.

Ν αὐται ποντοπόροι συγερῆ ἐναλίγκιοι ἀτή.
 Γ τωχάσιρ ἀθύησιρ βίσιρ δ' ὕσζηλορ ἔχοντες.
 Α ἰδ' εἶοδε ξενίοιο διὸς σέλωσ' ὑψιμίδοντ'.
 Δ φνὴ γὰρ μέτοπις ξενίς διὸς, ὅσκι' ἀλίτῃται.

Id est.

Infidi nautæ gens diris tristior ipsís
 Sæua quibus veluti mergis dant æquora victum,
 Si vobis nulla est hominum reuerentia cordi,
 At spectate Iouem summo qui regnat olympo.
 Tristis enim vultus Iouis est penæq; paratæ

His quibus hospitij nō est pia tessera curæ.

At vero in altum iam prouectis contigit, vt aduerso vēto rapti, eodem vnde soluerāt recurrerēt: vbi etiamdum Homerū in litoris crepidinē confidentem offenderunt. Qui cognito nauis recursu, hunc in modum eos alloquitur.

Υ μᾶς ὦ ξένοι ἔλαβερ ὁ ἀνεμὸς ἀντίος γανόμηνος.
 Α λ' ἐπι καὶ νῦν με δέξαοδε, καὶ ὁ πῶλ' ὄς ὑμῖν ἔσοι.

Id est.

Vos hospites aduersa tempestas corripuit. Sed adhuc me recipite & secundo vento nauigabitis:

Piscatores autem poenitentia ducti, quod prius hominem non receperant, compellato eodem, iubent cōscendere (si velit) nauem. Recepto Homero rursus vela faciunt. Cūmq; exacto itinere litus appuissent, piscatores ad sua quicq; opera digressi, Homerum in litore ea nocte relinquunt. Vbi diluxit, ita Pini se accingēs oberrānsq;, ad eum locum peruenit, qui appellatur Pinus: illicq; quiescētī noctu Pini fructus excussus, quem aliqui *σρόβιλον* alij *κῶνον* appellant, Homerus hos cecinit versus:

Pinus locus.

σρόβιλον

κῶνον

Α λη τίς σε πένκη ἀμείνονα καὶ πῶρ ἴησιμ.

Ι Δης ὠν κορυφῆσι πολυπύχου ἠνεμοείσσης

Ε νθα σίδηρος ἄρμος ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιμ

Ε σετααι εὐτ' ἄρ μιν κερῆνιοι ἄνδρες ἔχωσι.

Id est.

Funduntur fructus alia magis arbore dulces,
 Quam fouet umbrosis felix in collibus Ida,
 Hinc veniet ferrum Martis validæq; secures,
 His vbi consistet campis Cebrenia pubes.

b. j.

Cebrenia Eo enim tēpore Cumanī Cebrenia ad Idā montē
 ἔδificare parabant, vbi ferrū tum effodiebatur. Ceterum
 illinc abiēs Homerus, vocem caprarū, quæ ibidem forte
 pascebantur, secutus, in canes incidit pastorales: qui cum
 ferocius eum adorirentur, vociferabatur. Quod audiens
Glaucus. Glaucus, id enim erat caprario nomen, accurrit
 festinanter, cōpellatosq; canes ab Homero excussit. Atq; vbi
 diu multumq; admiratus fuisset, quod nimirum cæcus existēs
 eō locorū peruenerit, tādē accedens rogabat quisnam esset,
 & cuius rei indigens, quibūsq; modis ad inhabitata illa
 vastāq; loca diuerterit. Homerus omnem suam calamitatem
 commemorans, ad cōmiserationē Glaucum pertraxit. Siquidem
 homo erat (vt apparet) cordatus. Excipiēs igitur Homerum,
 ad suum deduxit tuguriū, incensōq; igne cœnam
 instruxit: qua appolita, iussit cœnare secū hospitem.
 At vero cum canes à cibo abstinentes non cessarent suo
 more cœnitatem adlatrare, Homerus Glaucum his versibus
 alloquitur:

Γλαῦκε πέτωρ ἐπιὼρ δ' ἔωϑ ἄν' ἐνὶ φρεσὶ θήσω.
 Πρῶτον μὲν κυσὶ δειπνωνοῖ ἐπ' αὐλείησι θύρῃσι
 Διδνοαί. ὡς γὰρ ἀμφοῖν, ὅ γὰρ καὶ πρῶτον ἀκέρῃ
 Αὐθρὸς ἐπιρρομαίει. καὶ ἐς ἔρκεα θηρὸς ἰόντ'.

Id est.

Glauce precor paucis me audi verbisq; pa reto,
 Præ foribus stabulī canibus sua fercula primum
 Fac tradas, nam sic melius, custodibus illis
 Nec fera nec fures venient ad septa dolosi.
 Hæc audiēs Glaucus, lætatus est admonitione illa,

habuitq; in magna hominē admiratione. Inter cœnandum autem vltro citroq; habitis sermonibus, mutuis quoq; colloquijs oblectabantur. Nam Homerus vbi errores suos, ciuitatēsq; quas adijisset, enarrasset, Glaucus hæc audiens præ admiratione stupebat. Eratq; iam tum cubandi tempus, & quieti se dabant. Postero die Glaucus cogitauit ad herū suum proficisci, animo hæc de Homero indicandi. Proinde commissis socio capris pascēdis, Homerū intra tecta reliquit, promittens se q̄ festinantissime iturum. Descendens autem ad Bolissū, id erat vicino huic loco nomē, herōq; suo adito narrauit de Homero, quemadmodū res habebat quod nimirū pro miraculo hominis aduentū duceret, demū rogat quid facere conueniat. Herus parū delectatus hoc nūtio, cœpit cū Glauco exostulare, qui quoslibet citra delectum erroneos mutilosque reciperet aleretq; tamē præcepit vt hospitem ad se perduceret. Glaucus vero ad Homerū reuersus ea narrauit, iussitq; sequi se in urbem. fore enim hæc ei ad felicem fortunæ successum. Quibus non grauatim assentiens Homerus caprariū sequitur. Hic Chius Glauci herus, vbi in colloquium cum Homero venisset, reperissetq; hominē esse cordatum, multaq; rerum peritia instructū, cœpit suadere ei vt apud se cōmoraretur, liberorūmq; quos habebat adulescentes formandorum curam susciperet. Ille accepta conditione, pueros sibi concreditos erudiuit. Interim Cercopas, Batrachomyomachiam, Epicichlidas, & alia omnia quecunq; iuuenilia ludicraq; huius poetæ extant, apud Chium illum cōdidit in

Bolissus.

Homerus
apud Chiū.Cercopes.
Batrachomyomachia
Epicichlides

Boliffō. Hincq; cœpit per urbem inclarescere. Iam vero Thestorides vt primū intellexit Homerum adesse, nauigans ē Chio fugam capessebat. Deinde progressu tēporis impetrata ab hero Chij visendi copia, urbem adiit, ludūmq; illic instituens, pueros carmina docebat. Id cū magna felicitate Chijs facere videretur, multos sibi admiratores cōciliavit.

Homeri
vxoꝝ &
filiaꝝ.

Hinc igitur victum parans tolerabilem, vxorē duxit, ē qua duas suscipit filias, quarum vna decessit inuupta, alteram viro Chio elocauit. Enimuero hic poesi manū admolitus, gratiā habuit bene merentibus.

Mentor

Et primum quidem Mentori Ithacensi in Odyſſea, vt qui laborantem ex oculis sustinuerit in Ithaca, cuius beneficij gratia eundē ampliter poesi suæ infulciēs, Vlyſſis fingit fociū, cuius fidei Vlyſſes Troiam nauigans, domum familiāmq; concrederit, tanquam Ithacensium præstantissimo atq; æquissimo. Alijs etiam plerisq; locis eūdem laudibus vehit. Siquidem Mineruam quoties cū aliquo humana specie congredi fingit, Mentori identidē tradit assimilata deam. Ad hæc Phemio præceptor, simul & eruditionis & nutritionis gratiā

Phemius

Odyſſeæ.

in Odyſſea retulit in hæc verba:

1. Κ ἦρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν ποδὲ καλλιᾶ ἔθηκε
Φημίφ, ὅς τε πολλὸν ἐκαίνυτο πάντας ἀείδων.

Id est.

Iam aderat præco cytharāmq; ferebat, & illam Phemius accepit, quo non præstantior alter Prædulci mentes humanas flectere cantu.

Et rursus:

Αὐτὰρ ὁ φορμίζωρ ἀνεβάλλετο καλὸν αἰείδημ.

Id est.

Hic bene pulsatis prælufit pollice neruis.

Meminit & nauicularij, in cui⁹ comitatu vltro citrò
q̄ nauigās, vrbes locaq̄ plurima collustrauit. Huic
nomē erat Mentæ. cuius cōmeminit his versibus. **Mentes.**

Μέντης ἀρχιάλοιο δ' αἰφρόν⁹ εὐχομαι εἶναι
ἕος, ἀπὲρ παλίοισι κληρέτμοισι ἀνάσσω.

Ibidem.

Id est.

Mentes Anchiali bellacis gloriōr esse

Filius, at Taphijs solertibus impero nautis.

Habuit etiā Tychio coriario gratiam, nimirū qui **Tychius.**
venientē ad futrinam apud Nouum murū hospitio
exceperit. Hunc Iliadi inferfit his versibus.

Iliad. vii

Αἴας δ' ἐγγύθερ ἦλθε φέρωρ σάκ⁹ ἢ ὕτε πύργου
Χάλκεον, ἐπ' αἰθέρομ, ὃ δὲ Τύχιος κάμει τεύχωμ
Σκυτοτόμωμ ὃ χ' ἄρις⁹ ὕλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναείωμ.

Id est.

Instar erat turris clypeus quem Martius Aíax,

Gestabat veniens, ferri graue pondus & æris,

Atq̄ boum septem duríssima tergora, at illum

Fecerat artificum Tychius doctíssimus olim.

A poesi vero hac inclarescens Homerus, non per

Ioniam solum celebrabatur, sed in ipsam vsq̄ Græ

ciam multus de eodem sermo perferebatur. Et cū

iam eruditionis existimatione augefcentem multi

viferent, inciderunt forte qui suaderent vt in Græ

ciam se tráfferet, Quod consilium admittens, im-

pēse cupiebat adornato itinere illuc demigrare. Cō

modúm q̄ intelligens Argos multis egregijsq̄ elo,

Argos.

b. iij.

Athenæ ab ægyptijs celebratum, Athenas non item, proinde hanc
 Homero ce poesi suæ affingens, in maiori Iliade, nempe nauium
 celebratæ catalogo, Erechtheum his versibus magnifice lau-
 dibus vehit:

Iliados II. Δῆμοι ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὄρ ποτ' ἀθήνη
 θερέψε διὸς θυγάτηρ, τέκε δ' ἑίδωρος ἄρσρα.

Id est.

Adfuit & populus cui rex insignis Erechtheus
 Hunc aluit quondam Pallas Ioue nata supremo,
 Sed genuit frugum donatrix inclyta tellus.

Mnestheus. Mnesthea etiam prætorē Atheniēsiū, tradit in ex-
 ercitu tam pedestri quàm equestri ordinando per-
 itissimum, idēq; his carminibus:

Ibidem. Τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε ὑὸς πετεῖω μνησθεύς
 Τῶ κ' οὐπω πῆς ὁμοῖο ἰδιχθόνιος γένετ' ἀνήρ
 Κοσμήσαι ἴππων τε, καὶ ἀνέρας ἀσπίδιώτασ'.

Id est.

Dux erat his Petei soboles præclara Mnestheus
 Quo nemo melior viuebat in agmine Graiūm
 Seu validas peditū seu equitum cōponere turmas.

Salaminij. Aiace[m] vero Telamonium ipsosq; Salaminios. A-
 Ajax. theniensibus in nauium nomenclatura adnumera-
 uit, sic scribens:

Iliados II. Αἶας δ' ἐκ σαλαμῖν, ἄγερ δ' υιοκαίδεκα νῆας
 Στήσε δ' ἄγων ἴν' ἀθλιωαίωμ ἴσαντο φάλαγγες.

Id est.

Bis sex ducebat naues Telamonius Ajax
 Quas ad Cecropidum subducunt ordine classē.
 Postremo in Odyssæa Mineruam, postq̄ cū Vlyssē
 in colloquium venerit, ad Atheniensīū vrbem quā

præcipue colebat: concessisse fingit.

Ἰκετο δ' ἐς μαραθῶνα, καὶ εὐρυχόρου ἐς ἀθήνας. Odyf. vii.]

Δ' ὕνε δ' ἔρεχθῆος πυκινὸν δόμον.

Id est

At Pallas Marathona petit spetiosâq; campi
Iugera Cecropidum, regisq; altissima tecta.

Hæc vbi hunc in modum meditatus cōposuisset,
animo in Græciâ traijciendi, cōmodum profectio-
nem capessens, Samum appulit, contigitq; forte vt
eodem tempore Samij Apaturia festū agerēt. Hic
Samius quidam agnito Homero, vtpote quem iam
antè in Chio vidisset, coepulones suos adiens, indi-
cavit tanti hominis aduentū. Illi audita multa ho-
minis prædicatione, iuebant adduci eum. Conue-
niens igitur Homerū Samius, quandoquidem, in-
quit, hospes Apaturiorum festum agit ciuitas, inuis-
tant te contribules ad idem festum cōcelebrandū.

Apaturia.

Homerus affuturum se affirmās, comitatur inuis-
tātem. Porro cum iam illuc quò vocatus erat per-
geret, in mulieres impegit, quæ in triuio Curotro-
pho sacra facerēt. Sacrifica ex occurfantis aspectu
indignata, exclamat: Vir, inquiēs, faceffas à sacris.
Homerus dictum illud in animo voluens, rogabat
quisnam esset qui loqueretur, & cui deo sacrificar-
et. Dux eius indicauit mulierem esse, quæ Curo-
tropho sacrificaret. Quod audiens Homerus, hu-
iusmodi carmina illius sacris accinebat:

Curotro-
phos.

Κ λῦθί μοι εὐχομένῳ κροτρεῖοφε, δὴς ἢ γυναῖκα
Τήμπε νέων μὲν, ἀνήνασται φιλότηται καὶ εὐνήμ,
Ἡ δ' ὕδι τερωῖσθω πολιοκροτάφοισι γέροισι.

b. iij.

Ω μ ἄρη μὲν ἀπαμελύνεται θυμὸς δὲ μνηοινᾷ

Id est.

Audi flava Ceres precor hoc mihi perfice votū,
Hanc nunq̄ iuueni matronam iunge marito,
Sed tremulo sit nupta seni, cui vertice cani
Funduntur crines, gelida superante senecta,
Is cupiat tantum effæto nil corpore possit.

Pheatria

Vbi vero ad coepulorum collegium, hoc est Pheatriam, accessisset Homerus, iamq̄ in limine edium confisteret, in quibus epulum instructum erat, alij qui narrat̄ iā tum ardēte igne poetā cecinisse, alij postea accēsum q̄ carmina ista canere inciperet.

Α νδρὸς μὲν σέφρανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλησιν.

Ἰ πῶοι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος. νῆες δὲ θαλάσσης.

Χ ρήματα δ' αὐξήσιν οἶκον, ἀτὰρ γεγαροὶ βασιλῆες

Ἡ μνηοὶ ἐν ἀγορῇ κόσμον τ' ἄλλοισιν ὄρασθαι,

Α ἰθομῆσ δὲ πυρὸς γεγαρώτρῳ οἶκος ἰδέσθαι.

Id est.

Sunt patri dulces nati, præclara corona

Vrbibus aeris turrets, æquatq̄ cælo moenia,

Sed campo decus est certamen equorum.

Rex vero augustus celebris cum concio fedit,

Exornat populum vultu, venerandus & ore:

At laribus lucens focus est ornatus & ignis.

Ingressus autem reclinatq̄, cum cæteris epulo fruebatur, in magno honore admirationeq̄ ab ac-

cumbētibus habitus, ibidēq̄ ea nocte cubile sibi parauit. Crastino die conspicantes eum figuli, qui

ad viam in figlina laterunculos tegulasque coque-

bāt, & cum intellexissent hominem esse eruditum,

compellatum iusserunt eum canere, pollicentes cū
tegulas, tum alia qualia ea cuncta essent quæ habe-
rent se illi duros, Homerus hæc illis cecinīt car-
mina quæ vocantur Caminus, id est fornax,

Caminus
Homeri

Εἰ μὲν δῶσατε μισθόν, ἀείσω ὧ κεραμίηες.
 Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίην, καὶ ὑπὲρ εἴχε χεῖρα καμίνω.
 Εὖ δὲ μελαυθεῖν κότυλοι, καὶ πάντα μάλ' ἰρά.
 Φρυχθῆναί τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὄνομ' ἀρέσθαι.
 Πολλὰ μὲν εἰρ' ἀγορῆ πωλείμηναι, πολλὰ δ' ἀγναίης,
 Πολλὰ δ' ἐκερδῆνασι. ἡμῖν δὲ δὴ ὡς σοὶ νοῆσαι.
 Ἡρδ' ἐπὶ ἀναειδίην τρεφθέντες ψεύδῃ ἄρκαδε,
 Συγκαλίω δ' ἤπειτα καμίνω δὴλητῆρασ.
 Σύνθε' ὁμῶς μάραγόν τε ἑσβεσον, ἠδὲ γ' ἄβακτρον
 Ὡμόδαμόν θ' ὅς τῃ δὲ τέχνῃ πολλὰ κακὰ ποιεῖ.
 Γῆθε τυραγέθισα καὶ δώματα, σὺν δ' ἀμίνω
 Γᾶς κυκισθῆναι κεραμίων μέγα κωκυσάντων.
 Ὡς γνάθος ἰπώειν βρύκη, βρύκοι δὲ κάμινο.
 Γάντ' ἐντοδ' αὐτῆς κεραμῖα λεπτὰ ποιεῖ.
 Δεῦρο, καὶ ἡλίθ' θυγάτηρ πολυφάρμακε κίρκη.
 Ἀγρία φάρμακα βάλει, κάκω δ' αὐτοὺς τε, καὶ ἔργα.
 Δεῦρο δ' καὶ χείρων ἀγέτω πολίεσ' κενταύρους
 Οἷθ' ἠρακλείδης χεῖρας φύγον, διτ' ἀπόλοντο.
 Τύπποιεμ τάδ' ἐργα κακῶς. τύπποι δὲ κάμινο.
 Ἀυτοὶ δ' οἰμώξοντες ἕρῳατο ἔργα πονηρά.
 Γηθίσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδαιμόνα τέχνην.
 Οὐδ' ἔχ' ἀπορκεύει παρὰ ταῦτα πᾶν εἰ πρόσωπον

Ἐλεχθεῖν ὡς πάντες ἐπίσσωεντ' αἰσιμα ἔελλε.

Id est.

Si mihi mercedem dabitis figuli ista canemus:
 Huc ades ô Pallas, dextrâq; foueto caminum.
 Pulchre durefcant calices, & mollia cuncta
 Siccentur probe, & figulis lucra magna reportet
 Vendita: perq; forum multa & per cõpita multa.
 Sic illis quæstus crescat, prudentia nobis.
 At si deposito iuuat irridere pudore,
 Huc precor vt pestes veniât, quæcunq; per orbem
 Grassantur, fundât & in hunc mala cûcta caminû.
 Contere tu Pallas flammâmq; & vasa camini.
 Ille licet rapido multum nunc ferueat æstu,
 Insuper Omodamû perdas qui damna dat arti
 Omnia misceto, fornacem, vasa, domûmque,
 Vt fragor immensus fiat, figulicq; tremiscant
 Non fecus ac malæ crepitu clauduntur equinæ,
 Sic subita fornax crepitéq; cadâtq; ruina,
 Inq; lutum redeant calices & vasa minuta.
 Huc quoq; solis ades nata incantare perita.
 Inq; ipsos & opus tua noxia sparge venena.
 Huc ducat longo Centauros agmine Chiron,
 Quicq; manu Herculea cecidere supérq; fuerunt.
 Illi contundant opus omne, ipsumq; caminum
 In nihilum penitus redigant. figuli ista videntes,
 Florent, & lachrymis spectent ingentia damna,
 Improbitalis, ego spectabo hæc omnia lætus.
 Deniq; qui pronus fornacem respicit, illi
 Flamma vorax faciem rapiat penitûsq; perurat:
 Sic scelus agnoscent omnes atq; inde caebunt.
 At vero in Samo hybernans Calendarû festo, po

tentiorum ædes ostiatim adiens, strenam accipiebat. Canebat autem ea carmina quæ Eresione, hoc Eresione est ramalia, vocantur: ducente eū comitantēq; vn̄ Homeri.

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο.
 Οὐ μέγα μὲν δύναται μέγα δὲ βρέμ' ὄλβιος αἰεὶ.
 Αὐτὰρ ἀνακλίνασθε θύρας· πλῆστοι γὰρ εἴσασι
 Πολλὸς, (ὡν πλῆστω δὲ καὶ εὐφροσύνη τε θηλυῖα.
 Εἰρήνη τ' ἀγαθὴ, ὅσα δ' ἀγῆα μετὰ μὲν εἶη.
 Κυρβαῖη δ' αἰεὶ κατὰ καρδίῳσθε ἔρποι μάεσα.
 Τῶ παιδὸς ἧ γυνὴ κατὰ διφράδα θέσεται ὕμμι.
 Ἡμίονοι δ' ἄεξσι κραταίποδες ἐς τόδ' εἰ δῶμα.
 Αὐτὴ δ' ὑφαῖνοι ἰσὸρ ἐπ' ἠλέτρῳ βεβαῖα.
 Νεῦμαί σοι νεῦμαί ἐνιαύσι, ὥς τε χελιδῶν.
 Ἐσθκ' ἐμ προθύροισι, καὶ εἰ μέρτοι δῶσθς, εἰδὲ μὴ
 Οὐχ' ἐσῆξο μὲν, οὐ γὰρ (ὡνοικίχοντε ἐνθάδ' ἦλθο μὲν.

Id est

Venimus ad magnas ædes ciuémq; potentem
 Cuius diuitijs resonat domus atq; redundat.
 Vos aditum præbete fores feliciter intrent.
 Diuitiæ, & requies hilaris, charitésq; sequantur,
 Vasa opibus tumeant, nihil hic videatur inane,
 Sintq; laboratæ Cereris repleta canistra
 Excellso curru mirus hic portetur, & ipsam
 Veloci cursu reuehant ad limina muli.
 Hæc premat electrum pedibus, telæq; laboret.
 Ast ego vos repetam, repetā profecto quotannis
 Non secus atq; redit sub tectum garrula Progne.

Assumus in porta seu munera ferre placebit
 Seu nihil, est tamen hinc abeundi certa voluntas
 Non etenim hic habitare diu, nec adesse putamus
 Atq; hæc carmina postea in Samo diu à pueris de-
 cantabantur, quoties ad Appollinis festum collecti
 cōueniebant. Ineunte deinde vere, moliebatur Ho-
 merus è Samo Athenas p̄ficisci: subuectúsq; vnā
 cum popularibus quibusdam, ad Ium appulit, vbi
 stationem non ad urbem, sed in litore habebant.
 Hic contigit Homerū grauiter egrotare. Egressus
 igitur è nauí, in crepidine litoris iacebat ægrotus.
 Atq; vbi diutius illic ob nauigandi difficultatē in
 portu remorarentur, subinde pleriq; ex vrbe Ho-
 mero vacabant, eúmque audiētes reuerenter obser-
 uabāt. Iam vero nauis cæterisq; aliquot qui è ci-
 uitate cōuenerunt, illic apud Homerum confidē-
 tibus, forte piscatorum ministri eodem appulerāt:
 qui è nauicula egressi, hæc verba habuerūt: Agite
 vero peregrini, audite nos, nūquid eorū quæ pro-
 ponemus explicabitis? Ibi è præsentibus quidā iu-
 uebat eos proloqui. Illi, nos inquit, quæcunq; ce-
 pimus, reliquimus: quæ vero non cepimus, nobiscū
 portamus. Et, cū nemo id ænigmati interpretari
 posset, piscatores explicabant: significātes nimirū
 se, cum piscium nihil capere possent, desidentes in
 ficco pediculos venatos. Et horum quotquot cepis-
 sent abiecisse, quos nō inuenissent domū retulisse.
 Quæ audiens Homerus, hæc dicit carmina:

Piscatorū
 ænigma

Τ οίω γὰρ πατέρω θζ αίματος ἐκγεγάατε,
 Ο ὕτε βαθυκλήρω, οὐτ' ἀσπετα μῆλα νεμόντων.

Qui vos ô pueri tales genuere parentes?

Certe non humfli penitus nec forte suprema.

Atqui ex ægritudine hac extremum diem clausit
Homerus in Io, non autem (vt arbitrantur aliqui)
ænigmatis perplexitate enectus, sed morbo. Extin-
ctus vero in Io Homerus, à comitibus suis atq; ci-
uibus qui ex vrbe in colloquiū cum eodem vene-
rant, in hōre ibidem honorifice sepeliebatur. Cuius
sepulchro multo pōst tempore Ienses, vbi pœ-
sis eius iam publicata ab omnib⁹ celebraretur, hu-
iusmodi inciderunt elegiacum:

Ε νθάδ' ε τλή ἰερέη κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύψει,

Α νδρῶν ἠρώων κοσμήτορα θεῖον ὄμηρον. Id est

Hic sacrum terra caput occultatur Homeri

Qui canere heroum præstantia facta solebat.

Porro quòd Æolicus fuerit Homerus, & non Io, **Homerus**
nicus, neque Doricus, partim è iam dictis perspi- **Æolicus.**

cuum esse poterit, partim etiam his cōiecturis de-
prehenditur. Siquidem poetā tantum qui hominū
peculiares mores in suam pœsim transferre stu-
duerit, par est aut laudatissimos excogitasse, aut pa-
trios cōmemorare. Iam vero carmina eius expen-
dentes indidem pronuntiabit. Nam cum sacrifi-
cij ritum huiusmodi quendam referat, aut ipse eū-
dem tanquam probatissimū excogitauit, aut quod
cum patrijs institutis conueniret. Sic enim inquit.

Α νέρουθεν μὲν πρῶτα καὶ ἔσφαξαμ καὶ ἔδ' ἔφαν.

Μ ηρούς τ' ἔβ' ἔταμον, κατὰ τε κνίωη ἐκάλυψαμ.

Δ ἰψυχα ποιήθητες, ἐπ' αὐτῶν Δ' ὠμοθέτησαμ.

Id est

Principio retróq; trahunt, mañtántq; iuuenos:
 Hinc mox detractis nudantur pellibus ossa,
 Deinde alij carnes refecant nidoréq; condunt.
 Ordo duplex aderat super hæc quoque cruda re-
 ponunt.

In his versibus de ilijs nulla mentio, quibus in sa-
 crificijs tamen utebantur cæteri præterquam vnã
 Æolicam gentem, quæ ilia non concremabat. Indi-
 cabat præterea his quoq; versibus, qd Æolicus ex-
 istens, suæ gentis ritibus vsus sit.

Καίε δ' ὑδι σχίξῃς ὁ γέρωμ, ὑδι δ' αἰθοπα οἶνον
 Δ εἶβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸρ ἔχομ πεμπώβολα χερσίμ.

Id est.

Hæc pater imponit flammæ viniq; rubentis
 Munera cælicolis libat, venit agmine læto,
 Ordine quintuplici gestans verua inclyta pubes.

Æolū mos.

Æoles enim soli intestina quinque verubus defixa
 torrebant, reliqui Græci tribus. Etenim πέμπε di-
 cunt Æoles pro πέντε. Atq; hæc sane de genere, vi-
 ta, interitúq; Homeri, à nobis relata sint. Cæterū
 ætatem Homeri si quis diligenter rectéq; ratioci-
 netur, ex hisce facile deprehendet. Nempe ab ex-
 peditione Græcorum, quam Agamemnon & Me-
 nelaus in Ilium habuerunt, annis centum pòst atq;
 triginta Lesb⁹ oppidatim habitari cœpit, cū antea
 nullam prorsus haberet ciuitatē. Post Lesbū ha-
 bitatā annis viginti, Cuma & Æolica & Phricotis
 appellata habitabatur. Porro à Cuma annis duo-
 deuginti in Smyrnam Cumani colonias transtu-
 lerunt, quo tempore natus fuit Homerus. Ab Ho-
 mero vero nato anni sunt sexcenti viginti duo ad

Homeri æ-
 tas.

Xerxis vsque in Græciam traiectum, qui videlicet iuncto Hellesponto pontibus cū exercitu ex Asia in Europam penetrauit. Ex his igitur facile fuerit calculo colligere tēpus ei, qui prætorū Atheniensium rationem habuerit. Nam à Troiano bello clauit Homerus annis centum sexaginta octo.

Vitæ Homeri per Herodotum traditæ,
 interprete Conrado Heresbachio,
 FINIS.

Hand possent vivere nisi in lris
 vmerent. Sed est eorum etiam no
 arietas, sed quidam modus.

Tristissimus quidem ille serratissimus
 tunc non dubitat cum esset
 obisus habere cum Laida, habeo
 magis, Laida no habet a laide.

Sihi abundant peccatus,
 super abundant & dicitur
 dicit dicitur

Dionysius in suis
 iudicis dicitur, dicitur,

Deus super dicitur
 Deus super dicitur

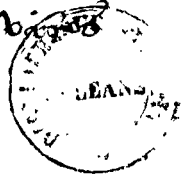
[Small text and notes at the bottom of the page, including a reference to 'Sicut tangit in apud Alibi. Et. 2. de vno. dicitur per...']

7
Sicut aliquid expanditur in otato
tunc sunt flores et assiduo labor
Carubri et Chalventis dicitur plus
q' tua mei. et quingenta refertur
factur.

2
Sicut hinc fons fons quibus vnde potest
At at rumpit fons et aliquis
Sicut fons est de se de se
Sicut quibus est de se de se
de se fons ad se de se
vol de se fons tenet
fons est animus

Sicut ad mecum ad hinc fons
ambulare mecum ou' maris
de se de se fons de se de se
fons de se de se de se

Composita... flos...
quod... flos...
p. 6.

... flos...
... flos...
... flos...

... flos...
... flos...
... flos...

io flos...
... flos...
... flos...

7. no. 101

... flos...

